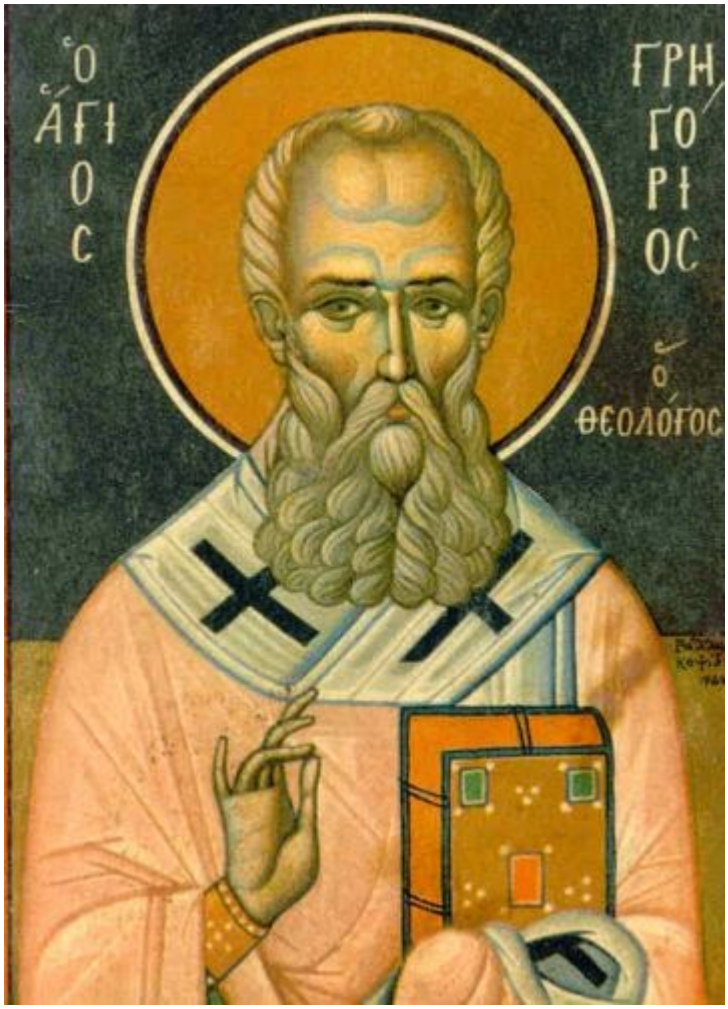
2 Φεβρουαρίου 2015

Αφίημι υμίν την πόλιν και τα βασίλεια. (Αγίου Γρηγορίου του Θεολόγου)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη



Μια κρύα χειμωνιάτικη μέρα του 381 μ.Χ., τα πλήθη της Βασιλίδος των πόλεων συγκεντρώνονται με μια θέρμη στην καρδιά. Σκοπός τους είναι να οδηγήσουν έναν ασκητικό μοναχό στα Πατριαρχεία. Εκείνος πράος και ταπεινός ευχαριστεί για την αυθόρμητη αγάπη, αρνείται όμως την υψηλή τιμή που του γίνεται και αποχωρεί. Ο λαός επιμένει και αναφωνεί κατά τον παύλειο λόγο: «Τοιούτος γαρ ημίν έπρεπεν αρχιερεύς, όσιος, άκακος, αμίαντος, κεχωρισμένος από των αμαρτωλών».

Οι Πατέρες που συνεδριάζουν στην Κωνσταντινούπολη κατά την Β΄ Οικουμενική Σύνοδο μένουν έκπληκτοι από την αγάπη του κόσμου προς τον άκακο μοναχό. Ο πρόεδρος της Συνόδου, επίσκοπος Αντιοχείας Μελέτιος, αμέσως προτείνει στην κενή θέση του επισκόπου Κωνσταντινουπόλεως να ανέλθει , ο πράος και ταπεινός, ο αφανής και άκακος, και συνάμα ο μεγάλος της Θεολογίας, ο γενναίος αγωνιστής

της Τριάδος, ο Γρηγόριος ο Θεολόγος. Και ο ενθρονισμένος στις καρδιές των πιστών, ενθρονίζεται στην καθέδρα της πόλεως του Κωνσταντίνου. Ο υψιπετής αετός της θεολογίας, ο εκφραστής της θεότητας του Υιού και Λόγου του Θεού, βρίσκεται στην κορυφαία εκκλησιαστική θέση.

Η πριν αρειανίζουσα Κωνσταντινούπολη τώρα χαίρει με τον «κεχωρισμένον από των αμαρτωλών» Αρχιερέα της, η χαρά όμως δεν διαρκεί πολύ. Δίπλα στους αγίους υπάρχουν και ψυχές φιλόδοξες, άνθρωποι που εγκλωβισμένοι στην τυπολατρία δεν μπορούν να αναγνωρίσουν το πνευματικό μέγεθος, την ασκητικότητα του βίου, την λεπτότητα του χαρακτήρα. Πώς να κατανοήσουν «άσκευον βίον, ευτελή τράπεζαν, μικρόν των πτηνών αποδέουσαν». Στις καρδιές τους η φιλοδοξία αμαυρώνει κάθε αρετή και την καθιστά κακία.

Μέσα από πολύ συζήτηση, κραυγές και οργή, η εκλογή κρίνεται άκυρη. Ο Γρηγόριος βρίσκεται μπροστά στο δίλλημα, να αγωνισθεί για την αρχιεπισκοπική του έδρα ή να αποχωρήσει; Η λεπτή ψυχή του δεν το αντέχει, δεν μπορεί αυτός που μιλά για το «πράξις θεωρίας επίβασις» να θέτει τον εαυτό του ως αφορμή του διχασμού του λαού.

Και λαμβάνει με ταπεινοφροσύνη την απόφαση: «Αφίημι υμίν την πόλιν και τα βασίλεια», Σας τα χαρίζω όλα, τους λέγει, και την πόλη, και τα βασίλεια και τους θρόνους και τις εξουσίες. Στην τρικυμισμένη θάλασσα των ψυχών των συνοδικών επισκόπων, σαν άλλος Ιωνάς θυσιάζεται για να σωθεί η ενότητα του πληρώματος της Εκκλησίας.

«Αφίημι υμίν την πόλιν και τα βασίλεια». Σ΄ αυτή την λιτή φράση εκδηλώνεται το μεγαλείο της ψυχής του Αγίου Γρηγορίου του Θεολόγου. Αποκαλύπτεται το αγωνιστικό φρόνιμα του Ιεράρχη μέσα στην άκρα ταπείνωση. Ο αληθινός επίσκοπος θυσιάζεται για το ποίμνιό του. Θέτει ως πρώτο μέλημα την ενότητα, την ορθή πίστη, την αταλάντευτη προοπτική προς την βασιλεία των ουρανών. Τώρα πια η έρημος γίνεται η επισκοπή του και μέσα από τα συγγράμματά του κατηχεί τους πιστούς.

Βασική αρχή της πρακτικής θεολογίας του Γρηγορίου του Θεολόγου, ήταν το «ειρηνεύομεν εννόμως μαχόμενοι». Προσπαθούσε πάντοτε στην ζωή του να συνδυάζει τον έλεγχο της αιρέσεως με την αγάπη και την ταπεινοφροσύνη. Και όποτε χρειάσθηκε, χωρίς δεύτερη σκέψη, θυσίασε το προσωπικό του συμφέρον στον βωμό της αγάπης και προς το συμφέρον της Εκκλησίας. Γι αυτό θεωρήθηκε από τον λαό άξιος Αρχιερέας, από την Εκκλησία μεγάλος θεολόγος και από τον Θεό άγιος.

Μ.Φ.Ν.Θ

Πηγές:*aktines.blogspot.gr*– *agiosgeorgiosthivas.blogspot.gr*